

[Udenrigsministeren.]

bevare freden og at tilvejebringe et fast grundlag for en tilfredsstillende levestandard for den europæiske befolkning.

Jeg vil derfor gerne fremsætte nogle bemærkninger om det arbejde, som i den seneste tid har fundet sted indenfor Det europæiske Råd, fordi det berører spørgsmål af den allerstørste betydning, som også vi, så fremmed det end forekommer mange her i landet, i den kommende tid vil blive stillet overfor direkte eller indirekte at skulle beskæftige os med.

Under sin anden samling, hvis første del fandt sted i august måned i Strasbourg, vedtog den rådgivende forsamling, som det vil være det høje ting bekendt, et antal indstillinger til ministerudvalget. Disse indstillinger tilsigter bl. a. at videreføre og udvikle samarbejdet mellem rådets medlemsstater på en sådan måde, at rådets autoritet styrkes derigennem.

I denne forbindelse kan jeg nævne en indstilling om oprettelse af specialiserede myndigheder på det politiske, det økonomiske, det sociale, det juridiske og det kulturelle område. Det er tanken, at det skal stå ethvert af rådets medlemslande frit for at slutte sig til en eller flere af sådanne eventuelle særlige myndigheder. I samme retning går en indstilling om henlæggelse til Europarådet af administrationen af overenskomsten mellem begrænsede kredse af rådets medlemmer. Den mest farbare vej for Det europæiske Råd har vist sig at være samling om deisen: begrænsede funktioner, men virkelig indflydelse og magt, og de indstillinger, jeg her har nævnt, er et forsøg på at nærme sig dette mål samtidig med, at man bestræber sig for at finde frem til et kompromis mellem de grupper i forsamlingen, som er udpræget føderalistisk indstillet, og de repræsentanter, der som f. eks. de skandinaviske lande mener, at man bør gå mere langsomt frem.

Efter min mening kan der intet være til hinder for, at en gruppe af det europæiske råds medlemsstater træffer beslutninger om at løse enkelte klart definerede og afgrænsede problemer i fællesskab, men en mere intim organisk sammenslutning af en gruppe medlemmer til varetagelse ikke af en enkelt særlig afgrænset opgave, men af fælles interesser i almindelighed vil efter min mening let kunne føre til en sprængning af rådet. Opgaven i ministerudvalget, hvor Danmark jo også er repræsenteret, må være at virke for, at enigheden i store linier bevares.

På sin sjette samling i Rom i begyndelsen af november måned, hvor Danmark var repræsenteret af minister Mohr i Rom, besluttede ministerudvalget at meddele den rådgivende forsamling, at udvalget var enig i principperne i de indstillinger, jeg her har nævnt, og det besluttedes at opfordre medlemsstaternes regeringer til at udpege sagkyndige til et udvalg, hvis opgave skal være at gennemgå forsamlingens vigtigste indstillinger og nærmere undersøge mulighederne for deres gennemførelse. Jeg tænker i denne forbindelse ikke mindst på indstillingerne om ændringer i rådets statut, tildels af meget vidtgående karakter, som det utvivlsomt vil blive meget vanskeligt at samle enighed om. Bl. a. har man tænkt sig muligheden af at give rådet en vis lovgivende myndighed. Dette udvalg af sagkyndige træder sammen i morgen i Strasbourg. Danmark vil i dette udvalg være repræsenteret af legationsråd Dons Møller. Foruden disse indstillinger foreligger der en række nye, som forsamlingen vedtog under anden del af sin samling i slutningen af november måned. Til disse indstillinger har ministerudvalget endnu ikke haft lejlighed til at tage stilling, men man må regne med muligheden af, at et sagkyndigt udvalg vil tage i hvert fald nogle af dem op til foreløbig overvejelse.

I almindelighed vil jeg gerne sige, at det ikke bør forbyse nogen, at Det europæiske Råd i starten har vanskeligheder at kæmpe imod. Alt nyt må bane sig vej frem under modstand. Men jeg er overbevist om, at alle, der er virksomme i Det europæiske Råd, er besjælet af tanken om at medvirke til det mest gnidningsløse samarbejde mellem rådets to organer, ministerudvalget og forsamlingen, og på denne måde skabe en atmosfære af gensidig tillid. Når ekspertudvalgets arbejde er afsluttet, hvilket skulle ske før den 1. marts 1951, vil det aflægge beretning til ministerudvalget, som derefter vil rådføre sig med forsamlingens kompetente organer for en videreførelse af disse vigtige drøftelser.

Det vil være naturligt i forbindelse med de problemer, jeg her taler om, i det hele taget at omtale de forhandlinger, som i de sidste måneder har fundet sted med henblik på at tilvejebringe et europæisk samarbejde om forsvarsspørgsmål. Tinget har tidligere haft lejlighed til at tage stilling til den beslutning, som det nordatlantiske råd traf den 26. september om en fælles forsvarsstyrke i Europa indenfor rammerne af den nordatlantiske traktats organisation, og tinget har også fået kend-